

Wyrok z dnia 5 listopada 1999 r.

I PKN 337/99

Wykonywanie pracy w miejscu wyznaczonym przez pracodawcę, znajdującym się w zakładzie pracy innego podmiotu i pod jego kierownictwem, nie powoduje nawiązania stosunku pracy z tym podmiotem.

Przewodniczący: SSN Kazimierz Jaśkowski (sprawozdawca), Sędziowie SN: Roman Kuczyński, Zbigniew Myszka.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 1999 r. sprawy z powództwa Grażyny K. przeciwko Rejonowemu Urzędowi Pracy [...] w Ł. o przywrócenie do pracy, na skutek kasacji strony pozwanej od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi z dnia 18 listopada 1998 r. [...]

1. z m i e n i ł zaskarżony wyrok w pkt 1 i 2 w ten sposób, że oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w Łodzi z dnia 22 grudnia 1997 r. [...].

2. z m i e n i ł zaskarżony wyrok w pkt 4 w ten sposób, że zasądzone koszty nie opłaconej pomocy prawnej z urzędu przyznał od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi.

Uzasadnienie

Pozwany Rejonowy Urząd Pracy [...] w Ł. w sprawie z powództwa Grażyny K. o ustalenie i przywrócenie do pracy wniósł kasację od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi z dnia 18 listopada 1998 r. [...]. Zaskarżonym wyrokiem zmieniono wyrok Sądu pierwszej instancji (oddalający powództwo) i: 1) ustalono, że powódka była zatrudniona u pozwanego w okresie od dnia 1 listopada 1993 r. do dnia 31 października 1996 r. na stanowisku inspektora z wynagrodzeniem ostatnio 485 zł miesięcznie; 2) zasądzone od pozwanego na rzecz powódki 1455 zł z odsetkami tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę; 3) oddalono jej apelację w pozostałej części oraz 4) orzeczono

o kosztach postępowania. Powódka przez kilka lat wykonywała pracę u pozwanego w oparciu o umowy o pracę zawarte przez nią kolejno z dwoma pracodawcami: Ryszardem Ł. i spółką cywilną Elżbiety i Grzegorza R. Pracodawcy zawierali umowy cywilnoprawne o świadczenie usług na rzecz pozwanego Urzędu i na podstawie tych umów powódka wykonywała w tym Urzędzie funkcję inspektora. W kasacji zarzucono naruszenie art. 22 § 1 w związku z art. 11 KP przez przyjęcie, że pozwany i powódka złożyli oświadczenie woli o nawiązaniu stosunku pracy, art. 45 § 1 w związku art. 47 § 1 KP polegające na uznaniu, że umowa o pracę została rozwiązana przez pozwanego, a także naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 210 § 3, art. 382, art. 233 i art. 235 KPC. W uzasadnieniu kasacji podniesiono, iż powódka starała się o zawarcie umowy o pracę z pozwanym, jednakże nigdy do tego nie doszło. Z wyroku Sądu drugiej instancji wynika, że powódka była jednocześnie w dwóch stosunkach pracy, na podstawie których świadczyła tę samą pracę w tych samych godzinach.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest uzasadniona.

Sąd drugiej instancji przyjął za podstawę rozstrzygnięcia rozróżnienie między faktycznym wykonywaniem pracy na rzecz pozwanego Urzędu i formalnym pozostawaniem w stosunku pracy z podmiotami prywatnymi (formalnymi pracodawcami). Dał on prymat pierwszej z tych okoliczności z tego względu, że powódka była zobowiązana do wykonywania poleceń jej przełożonych w Urzędzie. Jest to jednakże pogląd błędny, opierający się na założeniu, że pracownik powinien świadczyć pracę w zakładzie pracy pracodawcy i pod jego kierownictwem. Nie ma takich uregulowań w prawie pracy. Pracownik powinien stosować się do poleceń przełożonych (art. 100 § 1 KP), ale niewątpliwie – co często występuje w praktyce życia gospodarczego – polecenie przełożonego (w tym przypadku obu pracodawców) może polegać na tym, iż zobowiązuje on pracownika do wykonywania poleceń innych osób. Pracodawca może także polecić pracownikowi wykonywanie pracy w wyznaczonym miejscu, jeżeli nie narusza to przepisów prawa pracy oraz postanowień umowy o pracę (co nie zachodzi w niniejszej sprawie). Powódka zawarła dwie umowy o pracę z prywatnymi pracodawcami, którzy płacili jej wynagrodzenie za pracę wykonywaną u pozwanego. W żadnym więc razie nie można uznać, iż pozwany był pracodawcą powódki (art. 22

§ 1 KP). Wynika stąd wprost, iż również jest bezzasadne zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki odszkodowania z tytułu sprzecznego z prawem rozwiązania umowy o pracę. Po pierwsze, stron nie łączyła umowa o pracę – więc pozwany nie mógł jej rozwiązać – a po wtóre łączący powódkę ze spółką cywilną E. i G.R. stosunek pracy uległ rozwiązaniu wskutek odmowy zgody powódki na zmianę warunków płacy i pracy, zaproponowaną w wypowiedzeniu zmieniającym.

Zarzuty naruszenia przepisów postępowania nie są uzasadnione, a zmiana przez Sąd Wojewódzki wyroku Sądu pierwszej instancji wynikała jedynie z innego rozumienia pojęcia stosunku pracy (art. 22 § 1 KP).

Z tych względów na podstawie art. 393¹⁵ KPC orzeczono jak w sentencji.

=====